

Papu el micu

Monsterrat Bellot

Papu era un mico molt alegre que saltava de branca en branca observant tot allò que es movia pel bosc. Un matí es va trobar en Baji, un petit ratolí que portava una gla cap al seu cau; la càrrega semblava molt pesada i estirava d'ella amb molta dificultat.

En Papu va xiular a en Baji i quan aquest va aixecar el cap, li va dir:

- Vols que t'ajudi amb la càrrega? Jo sóc més gran que tu i puc portar-la sense dificultat.
- No -va respondre en Baji. Tu el que vols és menjar-te-la. Saps molt bé que fan falta productes frescos per tenir una bona alimentació.
- És clar! Com la verdura, el peix i la carn -va respondre en Papu-. O et creus que la meua mare no em deixa anar aquests rotllos?
- No són rotllos, és veritat! -li va increpar en Baji. Les nostres mares només volen que creixem sans i forts.
- D'acord, d'acord, però jo només pretenia ajudar. No veus que em podria menjar les que volgués? Recorda que jo salto de branca en branca.

En Baji es va quedar pensatiu i va dir:

- Em sembla que tens raó: tu podries omplir el meu rebost per a tot l'hivern en un moment. Ajuda'm i podré jugar una estona amb tu.

Tots dos s'hi van posar i en un tres i no res van omplir el cau amb moltes fruites diferents. Estaven satisfets amb la seva feina quan van sentir de lluny la veu de la Sena, la mare d'en Papu:

- Fill, vine un moment, necessito que m'ajudis!

En Papu i en Baji van arribar al cap de pocs segons.

- Mama, et presento el meu nou amic, en Baji.
- Hola Baji, molt de gust.
- Hola senyora Sena. En què la podem ajudar?
- Mireu, se m'ha acabat l'aigua, podríeu portar-me'n una mica de la font?
- És clar que sí -van respondre tots dos fent salts, ja que eren molts alegres i entremaliats.

En Papu va agafar la gerra i va saltar de branca en branca fins a la font. En Baji, que era molt ràpid però molt petit, cridava al seu amic:

- Espera'm, que et perdré!

Però en Papu reia i seguia saltant, tot veient les peripècies del seu nou amic. Va arribar a la font i ja havia omplert la gerra quan el seu amic, tot suat, va aparèixer.

- Per què m'has deixat enrere? He corregut tan que no puc ni respirar! -va dir en Baji.

- No t'enfadis i refresca't a la font.

Després li va tirar una mica d'aigua i els dos es van posar a riure rebolcant-se sobre l'herba fresca.

Quan estaven a punt de tornar, van veure una granota que dormia al costat d'un bassal de la font, i li van dir:

- Hola, com et dius?

La granota va obrir un ull per veure qui interrompia la seva tranquil·la migdiada i va dir amb veu ronca i enfadada:

- Em dic Fili, però, per què em molesteu?

- Nosaltres som en Papu i en Baji i ens preguntàvem si voldries jugar amb nosaltres.

- Jugar? Això significa saltar i córrer. No... Jo vull dormir!

- Però dormint no et diverteixes, a més fas panxa -li va increpar en Baji.

- I què si m'engreixo! Això només m'ha de preocupar a mi -va dir en Fili enfadat.

- T'equivoques -va respondre en Papu. Si corres, saltes i fas esport, el teu cor, pulmons i ossos t'ho agrairan i et sentiràs millor, estaràs més alegre i menys rondinaire. Apa, fes la prova i vine amb nosaltres!

En Fili va fer dos salts i va dir:

- Ui, no... que cansat estic!

- És clar que ho estàs! -va dir en Papu. Has d'entrenar-te una mica. Vinga va, vine!

Entre els dos van aconseguir que en Fili anés amb ells. En Baji corria, en Fili saltava i en Papu s'enfilava. Estaven tots contents fins que, de sobte, en Papu estava enfilat a un arbre i va cridar:

- Vigileu que ve la Calo!

- Qui és la Calo? -es van preguntar en Baji i en Fili.

En Papu va baixar corrents de l'arbre i els hi va dir:

- La Calo és una bruixa molt dolenta que encanta tots els éssers que es troba al seu pas. Ràpid, ens hem d'amagar!

La bruixa, però, ja havia vist en Papu i en Baji, però no a en Fili que, gràcies als seus colors, es va camuflar entre les herbes.

- No correu, que ja us he vist! Us convertiré en un arbre! -I, aixecant els dos braços va pronunciar les temudes paraules. Abracadabra, pota de cabra: Sigueu un arbre!

I zas!, es van convertir en arbre! En Fili, amagat, no s'ho podia creure i va començar a plorar desconsolat.

- Oh, Senyor! Ara que havia trobat uns amics que em volien i que es cuidaven de mi, ve aquesta bruixa i els converteix en arbre. Pobres amics meus, amb el que els agradava córrer i saltar, i ara no es poden moure; per favor, Senyor, fes que tornin a ser els que eren i jo, a canvi, et prometo que no tornaré a ser tan gandul, que jugaré amb ells i els estimaré com ells m'estimen a mi. Si us plau, Senyor, escolta'm! I plorava i suplicava amb totes les seves forces.

De sobte, una papallona va aparèixer en un arbre. Era molt gran i tenia uns colors molt bonics i vistosos.

- Hola, Fili -li va dir la papallona. Jo sóc la Gulda, la teva fada madrina. Digueu, per què plores?

- Ai! Sóc molt desgraciat! Una bruixa dolenta ha convertit els meus amics en aquest arbre, i ara jo estic tot sol; no es poden moure i les seves mares es preocuparan per ells -sanglotava en Fili.

- Per què estàs trist? -va dir la Gulda. Ells estan sans, sempre han fet una dieta equilibrada i molt esport: això significa que seran un arbre robust i donaran molts bons fruits.

- Però vull estar amb ells i poder jugar-hi. I així, com ho faig? -va dir en Fili.

La papallona va voletejar al seu voltant mentre pensava en una solució i li va dir:

- Jo no puc desfer l'embruix, però tu sí.

- Però si jo no sé res de bruixeria! -va dir en Fili.

- Tu no, però jo sí! -va dir la Gulda. I et diré què has de fer, però t'adverteixo que fa falta molt coratge per fer-ho.

- Jo faré el que sigui per salvar els meus amics -va replicar en Fili.

Llavors, la fada se li va apropar i li va xiuxiuejar alguna cosa a l'orella. En Fili va saltar veloç cap a l'amagatall de la bruixa. Decidit, però alhora tremolant, va trucar a la porta:

- Qui és? -va dir la Calo.

- Sóc jo, en Fili.

- I què vols?

- Vull que m'integri en l'arbre -va dir en Fili.

- No puc fer això, tu no eres allà -va dir la bruixa.

- Si que hi era, però no em va veure i jo vull estar amb els meus amics -va dir en Fili.

La bruixa va obrir la porta molt sorpresa i va dir:

- Això no pot ser! Si s'escapa algú del sortilegi, aquest es desfà i no puc fer res per impedir-ho! Llamps i trons! Digues que no eres allà!
- Sí, sí que hi era -va dir en Fili.
- Llavors, torna al costat de l'arbre. Quan es pongui el sol, l'encanteri es desfarà.

En Fili no s'ho podia creure! Saltava i saltava mentre la papallona voletejava al seu voltant.

- Gràcies, gràcies! Moltes gràcies!
- No me les donis a mi -va dir la Gulda. És gràcies a tu i a la vostra amistat que tot ha sortit bé! Manteniu-vos junts i moureu muntanyes!

